

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๐ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๕

พยายามดูข้าศึกในใจ

สรุปทองคำและดอลลาร์วันที่ ๙ เมื่อวานนี้ ทองคำได้ ๑๓ บาท ๕ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๕ ดอลลาร์ ฟันน้องทั้งหลายให้เริ่มนะ เวลานี้ทองคำ ดอลลาร์ เงินสดเราเจออยู่เรื่อย ๆ นะ ต่อจากนี้ไปก้าวเดินอีกเพื่อชาติของเรา เท่าที่เราได้อุตสาหะพยายามมา ด้วยความรักชาติ ความสามัคคี ความเสียสละของเรา รู้สึกว่าเป็นที่ภาคภูมิใจมาเป็นลำดับ อย่างที่ผู้ว่าการแบงก์ชาติมาชี้แจงให้ทราบที่สวนแสงธรรม ว่าเป็นที่พอใจ นี่ผลหรือคุณค่าแห่งการรวมตัวของผู้รักชาติทั้งหลาย แตกกระจายออกไปเป็นความสามัคคี ความเสียสละ คิดดูซิเงินติดหนี้เขารอจะจม หายใจแหม่ว ๆ อยู่แล้วยังฟื้นขึ้นมาได้อย่างเต็มตัวเลยเชียว นี่คุณค่าแห่งความสามัคคีกัน ออกมาจากความรักชาติของเรา รู้สึกว่าคราวนี้อบอุ่นขึ้นโดยลำดับนะ

อย่างดอลลาร์ที่ติดหนี้เขากำลังจะเป็นจะตาย ฟื้นขึ้นมาได้ถึงขนาดว่าใช้ปีนี้เหลือ ใช้ปีหน้าได้อีก เคยคิดเคยคาดเมื่อไรก็เป็นมาอย่างนี้ ฟังซิ นี่ก็เพราะอำนาจแห่งความรักชาติ ความพร้อมเพรียง ความสามัคคี ความเสียสละของพี่น้องทั้งหลาย ต่างคนต่างรวมกัน เห็นไหมล่ะอย่างนี้เราคาดเมื่อไร รอแต่จะจม ๆ อยู่ในอุ้งเล็บเขานี้ กำที่เดียวหมด ที่เรียกว่าสงครามเศรษฐกิจ แล้วก็ฟื้นขึ้นมาได้ขนาดนี้ เงินสามารถที่จะใช้หนี้ได้ตั้ง ๒ ปี เรียกว่าแสดงผลแห่งความพร้อมเพรียงสามัคคีกันอย่างเห็นได้ชัดในเมืองไทยของเรา คราวนี้ได้ชัดมากที่สุดทีเดียว

อย่างอื่นเราก็ให้พิจารณาอย่างเดียวกันนะ การระมัดระวัง ประหยัด การกินอยู่ ปรุวายทั้งหลายก็ให้พากันระมัดระวังไปตามแถวเดียวกันนี้ แถวที่จะหนุนชาติของเรา ความระมัดระวัง ไม่สู่มสู่มสู่ม สุ่มเนื้อนุ่มตัวนั้น เป็นคุณสมบัติของผู้รักษาสมบัติของตนและส่วนรวม เมื่อต่างคนต่างมีความระมัดระวัง ประหยัดมัธยัสถ์แล้ว ทั่วประเทศไทยนี้ก็จะเป็นแบบเดียวกัน ขึ้น ให้คิดอย่างนั้นนะ ให้ต่างคนต่างรู้เนื้อรู้ตัว ธรรมะเตือน ๆ ก็เลสนุดลาก ๆ ธรรมะเตือน ๆ จุดขึ้นมา ๆ ก็เลสมิแต่จุดลากลงไป ๆ ไส้ เราสลัดสังเวชเหมือนกันนะ เบื้องต้นถึงขนาดที่เราร้องโก้งเลยนะ แหมจะจมลงต่อหน้าต่อตาจะไม่ฟังเสียงใครเลย เหนอ เมืองไทยเรานี้ครองตัวมาตั้งแต่บรรพบุรุษมานานสักเท่าไรแล้วจะมาจมคราวนี้ให้เห็นต่อหน้าต่อตานี้ละเธอ ขึ้นเลยนะ กระเทือนใจมากที่สุดทีเดียว

โรคของเราก็อ่อนลง ๆ มันยังงัยกัน ทั้งมองดูสภาพของบ้านเมืองก็ค่อยแต่จะจม ๆ มองดูธาตุชั้นธของเราก็จะจมไปด้วยกัน มันยังงัยกัน สุดท้ายก็มองหน้ามองหลัง

ด้วยความเป็นกังวล ถึงขนาดร้องไห้ก่อกว้างเรา เราไม่ลืมนะร้องไห้ก่อกว้างนะ บวชมาเราก็กว้าง
ไม่เคยได้ร้องไห้ก่อกว้างนี้ ทุกข์ขนาดไหนความเพียรพาดกิเลสก็ไม่เคยได้ร้องไห้ก่อกว้างนะ บท
เวลาเมืองไทยเราจะจมให้เห็นต่อหน้าต่อตานี้มันออกเอง ร้องไห้ก่อกว้างเสีย ถ้าเป็นอย่าง
นี้จะอยู่ได้ยังไง รอเวลาเท่านั้นที่จะจม จะทำยังไงเราอยู่ได้ยังไง มองดูตาใสแป้วทั่ว
ประเทศ แล้วก็ไปจมลงน้ำทะเลด้วยกันหมดนี้มีความหมายอะไรนั่นซี โห เรา
กระเทือนมากจริง ๆ นะคราวนี้ กระเทือนใจ บวชมาก็มีครั้งนี้ว่างั้นเลย จึงได้พูดให้พี่
น้องทั้งหลายฟัง กระเทือนใจมากทีเดียว

โรคของเรามันก็จะไปด้วยกัน แล้วจะเอาอะไรมาต่อสู้ เอาอะไรมาพาพี่น้องทั้งหลาย
หลายแบกหามอ้อมชูชาติไทยของเราขึ้น ร่างกายของเราก็กำลังจะจมด้วยกับกับสมบัติ
เงินทองข้าวของทุกสิ่งทุกอย่าง พร้อมกับชีวิตของพี่น้องชาวไทย ๖๒ ล้านคน ก็จะจมไป
ด้วยกันนี้ อะไรจะยังเหลือ นี่ที่มันวิกฤตการณ์ขนาดนั้น อยู่ ๆ ก็ยาเทวดา พูดอย่างอื่น
เราไม่สนิทนะ ถ้าว่ายาเทวดาเราเห็นด้วย พี่น้าป้าขึ้นเลยอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย ขึ้นมาได้ยังไง
เจ้าของเองจนไม่เชื่อ เพราะโรคอันนี้ไม่ใช่โรคจะอยู่ โรคตั้งหัวลงสนาม ๘๐% แล้วนะ
ได้เคยพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เอาธรรมมาพูดกลาง ๆ ตามที่พิจารณาในหัวใจว่างั้น
เถอะ สายหนึ่งตั้งลงสนาม สายหนึ่งค้ำกันอยู่ เอ๊ ถ้ามันจะไปจริง ๆ ทำไม่มีอะไรค้ำยัน
กันอยู่อย่างนี้นะ

อยู่ ๆ หมอกก็มาปึบ นี่สายค้ำยัน ค้ำปึบถูกด้วย เป็นอย่างนั้นนะ ๘๐% ตั้งลง
สนามแล้วนี่ สนามตาย แล้วก็ยังมีอันหนึ่งค้ำยันกันอยู่ข้าง ๆ เคียงข้างกันมา ถ้าว่ามัน
จะตายจริง ๆ ทำไม่มีสายค้ำยันกันอยู่ที่นี่ พอดียามานี้ปึบค้ำกันได้เลย เชิดกันขึ้นตั้งหัว
ตั้งบนอากาศเลย ไม่ใช่ตั้งลงทะเล อย่างนี้เราลืมไม่ได้นะ อะไรถ้าลงได้ถึงใจลืมไม่ได้
จริง ๆ คราวนี้คราวที่ถึงใจจริง ๆ เกี่ยวกับเรื่องวิกฤตการณ์กับชาติบ้านเมือง โน่นคิด
ย้อนไปถึงบรรพบุรุษของเรา ปู่ย่าตายายของเราที่พาถ่อพาพายมา ตะเกียกตะกายมา
จนกระทั่งปัจจุบันนี้ แล้วคนก็จำนวนมาก แต่ก่อนปู่ย่าตายายของเราที่เป็นผู้นำมาโดย
ลำดับ ก็ไม่เห็นมีมากมายอะไรนักยังประคองตัวมาได้ มันอดคิดไม่ได้นะ ที่นี้เมืองไทย
เราก็กว้างหนาแน่นมากขึ้นจนกระทั่งถึง ๖๒ ล้านคน แล้วทำไมจะไม่ไม่มีใครสามารถ คนถึง
๖๒ ล้านคนที่จะอ้อมชูชาติไทยของเราขึ้นได้

บรรพบุรุษท่านก็ไม่เห็นมีมากมาย ท่านยังประคองมาได้ขนาดนี้ ให้เป็นมรดก
ของกุลบุตรสุดท้ายหลานเหลนทั้งหลาย แล้วพวกเราเป็นหลานเป็นเหลนทำไมจึงจะ
กลายเป็นเครื่องสังหารไปเสียทั้งหมด แล้วก็สังหารบรรพบุรุษท่านไปด้วย ไม่ใช่สังหาร
ชาติอย่างเดียวนะ ท่านพาประคองมาสักเท่าไร นี่ที่มันติดเอาแรงนะ เราพิจารณาย้อน

หน้าย้อนหลัง เราจำนวนมากเท่าไรจะพากันมาจมนในทะเลหลวงเสียทั้งหมดแล้วหรือ เราก็ไม่เคยได้ยิน นี่ที่มันวิตกวิจารณ์มาก โรคก็บีบเข้า ๆ มองหน้ามองหลัง

พอดีก็เดชะดวงชะตาของชาติไทยเราจึงพอเป็นไปได้ โรคของเราดีขึ้น พอขึ้น ก็ขึ้นเวทีเลยให้สมใจที่ร้องไห้อันนั้น เพราะฉะนั้นพี่น้องทั้งหลายจึงได้เห็นแหละในทีวีที่ วิไซ้ใหม่ อ่อนแอไหมละ ชัดตะเลย ๆ ไม่มีถอย ไม่อย่างนั้นไม่ได้ ต้องเอาอย่างรุนแรง คน ๖๒ ล้านคนไม่ช่วยกันอย่างรุนแรงไม่ได้ละ พี่น้องชาวไทยก็ตอบรับกันด้วยความ ราบรื่นดีงามตลอดมา เราไม่มีทางต้องตีพี่น้องชาวไทยเรา ด้วยความรักชาติ ด้วยความ สามัคคี เพียงหัวหน้าประกาศลั่นเท่านั้น ต่างคนก็ต่างสนับสนุนช่วยกันทุกแห่งทุกหน ทั่วประเทศไทย จนกระทั่งถึงว่าเราไปไม่ได้ ยอมรับ เรียกว่าผู้นำไปเรื่อย ทางนั้นก็ เดินตามหลังเรื่อย ไม่มีขัดข้องยุ่งเหยิงอะไรเรื่อยมา ๆ

ทองคำไปดูคลังหลวงมาแล้วก็ใจหาย เตียนนี้ก็ฟื้นขึ้นเกือบ ๕ ตันแล้วนั้นเห็น ไหมละ ฟุ้งขึ้นมาฟื้นขึ้นมา เพราะฉะนั้นการออกเวทีคราวนี้จึงออกอย่างเด็ดเดี่ยว เฉียบขาดตามธรรมดาตามธรรมล้วน ๆ ไม่มีกิเลสตัวใดเข้ามาแฝงมาขัดมาขวางในหัวใจ ของเรา เพราะฉะนั้นจึงออกได้เต็มเหนี่ยว อะไรมาขวางไม่ได้เลย ฟุ้ง ๆ เลย จึงได้ค่อย ฟื้นขึ้นมา ๆ ดังพี่น้องทั้งหลายได้ทราบจากผู้ว่าราชการชาติชี้แจงให้ฟังวันนั้น เป็น ที่พอใจ สิ่งที่พอใจอย่างมากก็คือว่า การติดหนี้ติดสินเขาไม่คาดไม่ฝันเลยว่าจะได้มา อย่างนี้ ตีบตันอันตู้ไปหมด ครั้นแล้วก็ฟื้นขึ้นมา ๆ จนกระทั่งตามไม่ทัน

ขนาดนักวิชาการก็คาดไม่ถึง นั้นฟังซิ ยอมรับว่าคาดไม่ถึง มันเข้ามาได้อย่างไร ๆ พอเงินทองข้าวของของเราเข้าสู่คลังหลวงปิ้งได้ที่เท่านั้น ทีนี้ก็ไหลเข้าตามกันเลย ไหล เข้ามาเรื่อย ๆ ถึงขนาดว่าต้องลดดอกเบี้ยเขาลง ๑ สลึงไม่เงินมันจะรุนแรง ดอลลาร์ ไหลเข้าทุกทิศทุกทาง จึงต้องชะลดดอลลาร์เอาไว้ เพราะไม่ชะลอมันจะเสียอีกทางหนึ่ง อันนี้ไม่มีใครรู้ยิ่งกว่าธนาคารชาติแหละ เขารู้ดีเขาเลยลดพอค้ำยันกันไว้บ้าง ให้มีส่วน ได้ส่วนเสียพอพืดเหวี่ยงกันไป ลงสุดท้ายก็ว่าบอ้อน เรื่องติดหนี้ติดสินที่เราหายใจ แخم่ว ๆ ก็เป็นอันว่าบอ้อน หายใจเต็มปอดแล้วเวลานี้ มีแต่เราจะตั้งหน้าตั้งตาพุง ชาติไทยของเราให้มีความแน่นหนามั่นคงมากขึ้นเท่านั้น ไม่งั้นไม่ได้ละ ต้องเอาไปเรื่อย ๆ

นี่เราเห็นผลแล้ว บรรดาพี่น้องชาวไทยทั่วประเทศไม่ได้นอนใจ ต่างคนต่างช่วย เหลือกันเต็มเม็ดเต็มหน่วยเรื่อยมา จนถึงขนาดนี้ แล้วเราก็พุงกันให้ถึงจุดที่ต้องการ หัวหน้าต้องการนั้นก็เคยได้ประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบแล้วว่า คราวนี้ยังงี้ก็ต้อง เป็นประวัติการณ์เป็นประวัติศาสตร์แห่งชาติไทยของเรา ยิ่งงี้ต้องเป็นแน่ ๆ เพราะ ฉะนั้นจึงให้สมเกียรติแห่งประวัติศาสตร์ของชาติไทยเรา ให้พากันตั้งอกตั้งใจ แล้วทอง

คำนั้น หลวงตาที่เป็นหัวหน้าพี่น้องทั้งหลาย ได้พิจารณาเต็มสติเต็มส่วนเรียบร้อยแล้ว ก่อนที่จะได้มาประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบทั่วหน้ากันว่า ทองคำในประวัติศาสตร์ คราวนี้ไม่ควรจะต่ำกว่า ๑๐ ตัน วังนั้นเลย นี่จะเด่นทีเดียว สมประวัติศาสตร์ของเรา แห่งชาติไทยคราวนี้ที่ออกมาอย่างพร้อมหน้าพร้อมตากัน ๖๒ ล้านคนเมืองไทยเรา

คราวนี้เป็นคราวสำคัญขอให้พี่น้องทั้งหลาย ได้พยายามให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ของเรา หลวงตาตายไปแล้วจะนอนหลับ เพราะเป็นห่วงขนาดนั้น เป็นห่วงพี่น้องชาวไทยเรา ตะเกียกตะกายก็คิดดูซิ ร่างกายขนาดนี้แล้วยังบึกบึน นี่ก็จะไปที่ไหนก็วันกว่า จะได้กลับมา ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยนี่นะ โห หนักมากที่สุด ทองคำเราไม่ได้กำหนดวันเวลานี้ นะ ให้พยายามกันอย่างนี้ ขอให้ได้เป็นประวัติศาสตร์ของเราที่ว่า ทองคำให้ได้ ๑๐ ตัน แล้วดอลลาร์ก็เคียงข้างกันไป เงินสดก็เคียงข้างกันไป ดังที่เคยปฏิบัติมา แต่ที่หนักมากเป็นจุดมุ่งหมายมากที่สุด ซึ่งตรงกับหัวใจแห่งชาติไทยของเราก็คือว่า งานประวัติศาสตร์แห่งพี่น้องชาวไทยทั้งชาติคราวนี้ ไม่ควรจะได้ทองคำต่ำกว่า ๑๐ ตัน อันนี้ให้ต่างคนต่างพยายามให้ได้ ๑๐ ตัน แล้วจะเป็นที่ภาคภูมิใจสมเหตุผล เราได้พิจารณาหมดแล้วเรียบร้อยแล้ว ถึงได้มาประกาศให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบทั่วหน้ากัน

ให้ต่างคนต่างบึกต่างบึน มีมากมีน้อยช่วยกันไปตามกำลังของเรา แล้วจะค่อยขึ้น ๆ พอถึงขั้นนี้แล้วจะหายใจได้ ไม่เต็มปอดก็หายใจสบาย ทองคำได้ ๑๐ ตันแล้วจะหายใจสบาย ถึงไม่เต็มปอดก็ตาม เพราะเราคาดไว้หมดเรียบร้อยแล้ว จึงได้ประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบ พี่น้องทั้งหลายทั่วประเทศไทยเราจะยกชาติไทยของเราขึ้นด้วยงานประวัติศาสตร์ คือทองคำหนัก ๑๐ ตัน อันนี้จำไว้ให้ดีทั่วหน้ากัน ให้พยายามทุกคน ๆ แล้วต่อไปนี่ก็จะค่อยสะดวกสบายไป

เราเองก็หนักทั้งด้านชาติ ทั้งด้านศาสนา เวลานี้ช่วย ก็อยู่ในคน ๆ เดียว มันก็ไม่พ้นที่จะพูดเกี่ยวกับเรื่องศาสนา เพราะมันเลอะ ๆ เทอะ ๆ ไปด้วยกัน เพราะคนมีกิเลสครองบ้านครองเมือง คนมีกิเลสครองศาสนา มันถึงไม่ราบรื่นดีงาม ต้องได้แนะนำสั่งสอนดูว่ากล่าวตบตีกันไปตามธรรมดาของผู้มีเจตนาต่อส่วนรวมด้วยกัน ต้องทำอย่างนั้น ไม่สอนไม่บอกไม่เตือนไม่ได้นะ ถ้าจะปล่อยให้ไปเป็นไปตามเรื่องของความชั่วแล้ว จะต่างคนต่างชั่ว ชั่วไปหมดทั้งบ้านทั้งเมือง ก็จมหมดทั้งชาติทั้งศาสนาจะไม่มีอะไรเหลือเลย เมื่อมีผู้จุดผู้ลากมีผู้ตักเตือนอยู่ คนดียังมีอยู่แล้วก็จะค่อยพยุกันไป ๆ ชาติศาสนาแห่งเมืองไทยของเราก็จะไม่ล่มจมไปตาม ๆ กันเสียโดยถ่ายเดียว ให้พี่น้องทั้งหลายจำอันนี้ไว้

เรานี้พยายามเต็มกำลัง สำหรับตัวของหลวงตาบอกแล้วว่าไม่มีอะไร หายสงสัยหมดแล้ว ที่จะเป็นห่วงเป็นใยอะไรเกี่ยวกับเรื่องกิเลส จะมาสร้างขวากสร้างหนามแทง

หัวใจเราไม่มี เราหมดโดยสิ้นเชิง ถ้าพูดถึงตามหลักธรรมก็คือว่าครองบรมสุขตลอดมา ตั้งแต่บัดนั้นจนกระทั่งปานนี้ก็ ๕๓ ปี ยังจะครองนี้อีกเป็นอนันตกาล เรียกว่านิพพาน เทียง จึงเป็นเหตุให้ได้คิดถึงพี่น้องชาวไทยเรา ธรรมชาติอันนั้นก็บธรรมชาติที่พวกเราทั้งหลายคลุกเคล้ากันอยู่นี้ต่างกันอย่างไรบ้าง ที่เราคลุกเคล้ากันอยู่มีแต่ความสุขความทุกข์ ความดีความดีนั้นวุ่นวายทั่วบ้านทั่วเมืองทั่วโลกทั่วสงสาร ไม่มีใครได้อยู่เป็นตัวของตัวเองได้เลย มีตั้งแต่เรื่องความทุกข์ความทรมาน เพราะอำนาจแห่งความชั่วช้าลามก ที่เรียกว่ากิเลส ซึ่งเป็นข้าศึกของธรรมนั้นแหละ มาเป็นข้าศึกของโลกอยู่เวลานี้ เพราะมันอยู่ที่หัวใจโลก

ใครจะไปที่ไหนสูงต่ำ ยกยอปอปั้นขนาดไหน กิเลสมันเหนือตลอดเวลา เพราะฉะนั้นความทุกข์จึงไม่อาจจากหัวใจคน ใครจะสูงต่ำขนาดไหนกิเลสจะสูงอยู่ตลอดเวลา ไม่มีคำว่าต่ำ จึงต้องเอาธรรมไปปิดมันออก ๆ มันกลัวแต่ธรรมเท่านั้น ถ้าไม่มีธรรมแล้วหมด ทีนี้เมื่อพูดถึงเรื่องความคลุกเคล้าด้วยความทุกข์ความทรมาน ติดดินกันทั่วโลกดินแดน กับธรรมชาติที่ว่าบรมสุข ๆ ต่างกันยังไงบ้าง นี่ละเป็นเหตุให้เป็นบ่าอยู่เดี๋ยวนี้ก็ไม่ผิดละ ใครจะว่าหลงตาบวเป็นบ่าก็ว่าไป แต่อำนาจแห่งความสงสารมันก็เป็นอย่างนั้น ครอบโลกธาตุจะว่าไง มองไปที่ไหนมันมีแต่ความดีความดีนั้น หากความสงบเย็นใจไม่มี เพราะฉะนั้นจึงต้องให้มีธรรมเข้าแทรกใจนะ ถ้าอยากมีที่ยับยั้งซึ่งตัวพอลับนอนได้บ้างแล้วให้มีธรรม ไม่มีธรรมจมด้วยกันทั้งนั้น

ใครอย่าอวดเก่งกับกิเลส กิเลสไม่มีใครอวดกับมันได้ มีแต่ธรรมเท่านั้นอวดมันได้ ถ้ามีธรรม มีมากมีน้อยกิเลสจะถอยห่าง ถ้าไม่มีธรรมนี้กิเลสสุขเอาแหลกหมด ตายจริง ๆ จมจริง ๆ จมทั้งปัจจุบัน จมทั้งอนาคตด้วย วันนี้ก็จม วันหน้าก็จม ชาตินี้ก็จมชาติหน้าก็จะจมอีก ถ้าวิ่งตามกิเลส ถ้าวิ่งตามอรรถตามธรรมจะมีที่ปลีกแวมมีที่หลบภัยบ้าง ให้พากันตั้งอกตั้งใจ นั้นละธรรมพระพุทธรเจ้า ท่านถึงได้ท้อพระทัยชี่ เวลาตรัสรู้ขึ้นมานั้นท้อพระทัยทันที ทั้ง ๆ ที่ตั้งหน้าตั้งตาจะสั่งสอนสัตว์โลก หลังจากตรัสรู้แล้วจะสั่งสอนสัตว์โลกตามพระอัยยาศัย นี่เป็นความคาดหมาย ในเวลานั้นพระองค์ยังมีกิเลสอยู่ก็เหมือนโลกทั่ว ๆ ไป พอตระสรัขึ้นมานี้เป็นคนละโลกแล้ว ทีนี้มองดู ๆ สัตว์โลกเลยกลับท้อพระทัย นั้นนะเห็นไหมขนาดนั้น เป็นยังไงไม่น่าท้อพระทัย พระองค์จะท้อได้ยังไง ก็ตั้งหน้าตั้งตาจะสั่งสอนสัตว์โลกอยู่แล้วถึงปรารธนา มา พระพุทธรเจ้าของเราถึง ๔ อสงไขย แสนมหากัป จึงได้สำเร็จตามความมุ่งหมายของพระองค์

เวลาตรัสรู้ขึ้นมาแล้วแทนที่จะสั่งสอนสัตว์โลกตามพระอัยยาศัย กลับกลายเป็นว่าสอนไม่ได้ไปแล้ว ท้อพระทัยไปหมด มันหนาขนาดไหนฟังชี่ ถึงพระพุทธรเจ้าทั้งพระองค์ท้อพระทัย นี่ละให้รู้ตัวนะ ให้ไปพิตตัวเองบ้าง ที่พระองค์ครองอยู่มันเลยเสียทุก

อย่างแล้ว ไม่มีอะไรจะไปเทียบแล้วจึงได้มาท้อพระทัย เห็นพวกเราเหมือนสัตว์ทั้งหลายนั้นแหละอยู่ในถังขยะ ก็เรียกว่ายังมีการให้เกียรติกันอยู่นะ มันเลยไปนั้นท่านไม่อยากจะพูดแหละ ขนาดนั้นถึงได้ท้อพระทัย ให้พื้นตัวขึ้นมา ปฏิบัติทางด้านจิตใจอย่าปล่อยอย่างวาง ศีลธรรมอย่าให้ห่างจากตัวถ้าอยากมีที่ยึดที่เกาะ ที่พึ่งเป็นพึ่งตาย ในเวลาจนตรอกจนมุมศีลธรรมเท่านั้น อย่างอื่นไม่มี

ที่โลกทั้งหลายติดดินมีแต่ติดดินลม ๆ แล้ง ๆ หาหลักฐานเกณฑ์ไม่ได้ทั้งเขาทั้งเรา เหมือนกับสัตว์ที่ตกน้ำอยู่ในมหาสมุทร ว่ายน้ำป้อมแปม ๆ ในมหาสมุทร หาฝั่งหาแดนที่จะเกาะจะยึดไม่มี มองลงไปป้อมแปม ๆ ท่วมมหาสมุทรเป็นยังงี้ กับผู้ที่มีเกาะมีดอนหรืออยู่บนฝั่งมองลงไปดูสัตว์ที่จมน้ำในมหาสมุทร ว่ายน้ำป้อมแปม ๆ อยู่ นั้นเป็นยังงี้พิจารณาซิ นี่ละพระพุทธรูปเจ้าดูพวกเรา พันแล้วจากความทุกข์ทั้งหลาย มองลงไปหาสัตว์ทั้งหลายที่ว่ายน้ำป้อมแปม ๆ อยู่ในมหาสมุทร ที่จมน้ำไปด้วยกองทุกข์นั้น เป็นยังงี้บ้าง ต่างกันอย่างนั้นละ ให้เราพยายามพิศตัวของเรา ให้สุดสำหรับพยายามนะ

เรื่องกิเลสนี้เราจะสร้างความดีมันจะขวางทันที ๆ ออกเร็วที่สุดคือกิเลส เพราะมันเคยเป็นเจ้าอำนาจครองหัวใจสัตว์โลกมานานแสนนานแล้ว มันจะไม่ให้หนีจากอำนาจของมันเลย คิดดูตั้งแต่พระพุทธรูปเจ้าจะเสด็จออกทรงผนวชมันยังว่า สมบัติจะเกิด ๗ มุมเมือง ฟังซินะ จะมาหลอกพระพุทธรูปเจ้า อย่าว่าแต่ ๗ มุมเมือง ร้อยมุมเมืองพระองค์ก็ไม่อยู่ เสด็จออกบวชเสียจนได้ สมบัติเหล่านั้นก็ตามไม่ทัน สมบัติก็คือจะเอาคนให้ตายจมลงในนรกนั้น เอามาหลอกล่อเอาไว้ว่าสมบัติจะเกิดขึ้น ๗ มุมเมือง ธรรมนี้เลิศเลอจะมาเทียบกับสมบัติอะไร มันเข้ากันได้เมื่อไร

นี่ละต้องให้มีศีลมีธรรมนะ ให้พยายามดูข้าศึกอยู่ในใจของเรา พอจะคิดถึงเรื่องความดีมันจะมาทันที หัวใจใครก็ตามกิเลสมีอยู่ในนั้นจะแสดงออกก่อนเพื่อนละ พอเราจะคิดเรื่องความดีความดีอะไรนี้มันจะมาทันที ๆ มีมากมายมากถึงขนาดไปไม่ได้เลย ไปสร้างความดีไม่ได้ ถูกกล่อมแหลกลไปเลย เมื่อฟัดไปเหวี่ยงกันมาหลายครั้งหลายหน เข้าก็พอถูพ้อไถไปได้ ดังที่เราเคยเล่าให้ฟัง นิทานโยมคนนี้นะ ก็เคยมาเล่าเสมอมันถึงใจนะ แก่พูดถึงเรื่องแก่มโหให้ตัวแกเอง แต่ก่อนแกบอกว่า แหมมันมีटनाสาโหด ใจดวงนี้ละ แก่ว่าอย่างนั้นนะ พูดแล้วซิงซิงตึงตึง โกรธให้เจ้าของแกโกรธจริง ๆ เวลามันมีตมันมีตจริง ๆ

ก็เพื่อนฝูงที่อยู่บ้านเดียวกันเขาจะไปวัดไปวา เขาเดินผ่านมาหน้าบ้าน เขาก็ชวนเราไปวัด โอ.โกรธแค้นให้เขา โกรธเอาจริง ๆ มันอยากไปมันก็ไปชิมชาชวนกุทำไม แก่ว่าอย่างนี้นะ โกรธแค้นให้เขา ถ้าหากเป็นธรรมตามจิตใจอย่างอื่นแล้วตามฆ่าเลย แต่ที่เขาชวนไปวัด แก่ว่างั้นนะ เขาชวนไปวัด แก่แล้วย่าเล่าแกโกรธให้แก เขาไม่ได้ชวนไป

อะไร เขาชวนไปทำความดี ชวนไปวัด ทำไม้ไปโกรธเขา แล้วเคียดแค้นให้เขาทั้งวันวันนั้น แหมมันเป็นขนาดนั้นนะ ใจดวงนี้ แกว่าอย่างนั้น

เวลาหนามันหนาขนาดนั้น เขาชวนไปวัด แยกย้ายอยู่นั้นนะ เขาไม่ได้ชวนไปฆ่าไปแกงที่ไหน ก็เขาชวนไปวัด แกเจ็บใจแถมมาก แล้วทำไม้ไปโกรธให้เขา ทีนี้เวลาได้ยินธรรมจากครูบาอาจารย์แล้วมาปฏิบัติธรรมก็ค่อยกระจ่างขึ้นมา ๆ เริ่มเห็นโทษขึ้นมา ทีนี้จึงเห็นโทษมันได้อย่างถนัดเลย โถ.ตัวนี้มันเป็นตัวภัยมหากภัยต่อหัวใจของเรา ทีนี้เวลาเราไปที่นั่นแกจะส่งลูกหลานแกไว้เลย สู้อย่ามายุ่งกับกุนะ บอกเลย นี่ได้ทราบที่ท่านอาจารย์มาแล้วจะไป ท่านอาจารย์กลับเมื่อไรกูถึงจะกลับ ถ้าท่านไม่กลับสู้อย่าตามกยุ่งกับกุนะว่างั้น มาเลย คน ๆ นี้แหละที่แกเคียดแค้นให้แก แกเคียดแค้นให้แกมาก เขาไม่ได้ชวนไปฆ่าไปแกงที่ไหนละ แล้วก็ย้ายอีก เขาชวนไปวัดอยู่นั้นแหละ.เราก็กไม่ลืมนะ

พูดโอ้โฮ แกชิงชังแกโกรธให้แก แหมใจดวงนี้มันพิลึกนะ เวลามันโหดมันโหดอย่างนั้นจริง ๆ แล้วก็ไม่พินละ ถ้าเป็นธรรมดาแล้วตามฆ่าเลยแกว่าอย่างนั้นนะ มันเคียดมันแค้น แล้วสุดท้ายก็มา แต่ที่เขาชวนไปวัด โอ้ย.เราก็กไม่ลืมนะ ย้ำแล้วย้ำเล่าอยู่นั้นละ เรียกว่าแกเคียดแค้นแก มันก็เข้ากันได้กับที่เราน้ำตาร่วง เหอ.มึงเอาภูขนาดนี้ เชียวเธอ อันนี้ก็แบบเดียวกัน ไม่มีถอยเลย พอได้ทีก็ฟัดลงเลย นี่แหละเวลามันหนาเป็นอย่างนั้นหัวใจดวงนี้ น้ำตาร่วงก็อย่างนี้แหละ เขาชวนไปวัดก็แบบเดียวกันนี้ มันก็แก้ด้วยกันได้ ได้ทั้งสองนั้นแหละ

โยมคนนี้แกรู้จักจิตของใคร ๆ รู้หมด ของเล่นเมื่อไร นั่งอยู่ด้วยกันแกรู้ ท่านสิ่งทอของยังหัวเราะ แะะ ๆ อายแกละซิ นั่งอยู่ด้วยกัน ท่านสิ่งทอที่นั่งเราก็กนั่งอยู่ทางนี้ แกพูดอย่างเปิดเผยไม่มีขี้นะ นิสัยแกตรงไปตรงมา เข้มแข็งมาก เพราะฉะนั้นถึงว่าจะไปทางชั่วนี้แกจมได้จริง ๆ ไปทางดีก็อย่างที่แกว่า แกเด็ดจริง ๆ พูดไม่มีขี้น พูดอย่างคึกคักชิงชังตึงตัง ทีนี้เวลามันสว่างมามันเห็นไปหมดจะให้อายยังงี้ แต่ก่อนมันเห็นอะไร เดี่ยวนี้มองไปที่ไหนมันก็เห็นไปหมด จิตผู้ใดเป็นยังงี้ เศร้าหมอง ผ่องใส นั้นเห็นไหม จิตใครเศร้าหมอง ผ่องใส ฟังซินะ มันอยู่ที่จิตนะ ไม่ได้บอกว่าร่างกายเศร้าหมอง ผ่องใสนะ แกพูดก็พูดที่จิตเลย จิตใครมีความเศร้าหมองผ่องใสยังงี้ มองไปมันเห็นหมดว่าอย่างนี้ละ

ทีนี้ท่านสิ่งทอก็ว่า ถ้าอย่างนั้นจิตของอาตมาเป็นยังงี้ ชัดเลยนะ จิตของท่านก็ยังไม่พิน ไม่เหมือนจิตของท่านอาจารย์ ขึ้นเลยนะ ขึ้นทั้งสองเลย จิตของท่านอาจารย์นี้จำไปหมด หมดปัญหาแล้ว ท่านสิ่งทอแะ ๆ ๆ จิตของท่านยังไม่พิน แกพูดอย่างนิสัยของแก ตรงไปตรงมา จิตของท่านก็ยังไม่พิน ไม่เหมือนจิตท่านอาจารย์

ท่านอาจารย์จำไปหมดเลย หายสงสัยไม่มีปัญหา จิตของท่านยังมีปัญหา แอ่ ๆ ๆ นั้น เห็นไหมอย่าว่าเก่งนะ เห็นไหมล่ะให้โยมเขาดีหน้าผากเอา นี่ละแกเห็นจริง ๆ รู้จริง ๆ แกได้หลักแล้วว่ำนั่นละอะ แกถึงได้ตำหนิโทษของแกที่จะไปตามฆ่าเขา นั้นเห็นไหม อำนาจของความชั่ว เขาชวนไปวัด ๆ ๆ อยู่อย่างนั้นละ แกโมโห เขาไม่ได้ชวนไปฆ่าไป แกงที่ไหน เขาชวนไปวัดอยู่อย่างนั้นละ แกโมโหมาก

อยู่ที่จันทน์มีอยู่ ๓ คน ผู้หญิง ๒ คน กับคนนี่คนหนึ่ง คนหนึ่งอยู่จังหวัดตราด อันนั้นก็เก่งเหมือนกัน คนหนึ่งอยู่ที่ใกล้ ๆ กับที่เราสร้างวัด เป็นผู้หญิง คนนี้ก็อยู่วังสะแก ฝากตะวันตกกันไป ที่ได้หลักเกณฑ์สำคัญ ๆ แล้ว ๓ คน เรื่องจิตใคร่รู้ พุดนี้ก็ทำให้ระลึกได้ แกเป็นคนปากเปราะ เราเดินบิณฑบาตมา แกนั่งอยู่ศาลา มันหากปากเปราะ พอเดินเข้าไปแกนั่งอยู่ที่ศาลา ศาลาก็ปูพื้นธรรมดา เอาอะไรพอมองอยู่ได้เท่านั้นแหละ พอไปแกนั่ง เราก็ดูเดินบิณฑบาตมา แกโวยวายขึ้น โอ้ย.รัศมีของท่านอาจารย์ทำไมถึงจำไปหมด ครอบไปหมดอย่างนี้ รัศมีรัตสะหมาอะไร ดีปากเอานะ เราว่าอย่างนั้น มันอะไรถึงปากเปราะอย่างนี้ อู๊ย.มันทนไม่ได้ มันอัศจรรย์ ปากเปราะนี้ เราดีปากเอานะ เราว่าอย่างนั้น เราเลยไม่ลืม

ผู้หญิงคนนี้แหละเป็นคนสำคัญคนหนึ่ง ๓ คนนี้แหละ ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับเรา เรียกว่าเป็นลูกศิษย์ ที่เด่น ๆ อยู่ ๓ คนนี้ นั้นเห็นไหมจิต เวลาได้ช่วยเหลือบำรุงรักษา แล้วก็แสดงความแปลกประหลาดอัศจรรย์ให้เจ้าของดู ถ้าให้กิเลสเข้าไปดูแลแล้วมันไม่รักษานะ มันเหยียบย่ำเอาแหลก ๆ จนกระทั่งแกมาพุดอยู่ไม่หยุดไม่ถอย ตามล้างตามผลาญกิเลส ว่าเขาชวนไปวัด ๆ แกโมโห .วันนี้ก็พุดเพียงเท่านั้นละนะ พุดไปพุดมามันก็มากไปแล้ว ให้พากันจดจำทุกคน ๆ นะ เอาละทีนี้จะให้พร มันสายแล้ว แกโม่งกว่าแล้ว

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com